

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, február 11. 1872. 7. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tisztelet-példány jár. Egyes példány ára helyben : 10 kr.

Szerkesztői iroda: VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Hegedü szóban szép mese.

Hol volt, hol nem, valamikor volt valahol két szomszéd,
Igaz, vagy nem, — nem állok jót, de ugy tartja a beszéd:
Török átok fogá őket, nem jól éltek hiába,
Egyik mindig belekottyant a másiknak bajába.
Az egyik egy ránczos képü, fogatlan rút vén banya!
— Hogy kinem tekerte nyakát szopós korán az anyja —
Hogy esztendő számra nézve tulajdonkép mint álla?
Nem tudom, — de megpuszizta orra hegyét az álla.
Sok rosz gincz-göncz lóggott rajta. — Igaz? hamisitás-é?
Azt se tudom, de azt mondják egykor volt az mind másé!
Ugy szerezte, ő rá mondák: semper felix csak nube,
Meg is tevé, egyért másért a kulcslikon is bútt be!
Keblében az irigységnek lángja égett, — a másé
Tetszett neki, szive olyan kaján volt mint Tamásé.
Akármiként tette szerét, de csak elcsiperinté
A szomszédnak egyet-mását, akár unde per indé. —
Szomszédjában lakott egy szép takaros kis menyecske,
Szép gazdaság volt körüle marha, ló, tyúk, lúd, kecske,
Bárány, borju, hizott sertés, neki szép hasznot hozott,

Referáda a Lónyai báljáról.

Böngészet egyik félhivatalos lapból szóról szóra:

„A kisértetek órájának megkondultakor megnyiltak az éttermek, és — ó borzasztó kép! Iszonyu mészárlás, vérlázitó kegyetlenség, melyek a vesztő hely láttára megleptek.

Ó Lónyai! Lónyai! az ön lelkét nagy teher nyomja és furdálni fogja örökké.

Hány reményteljes fáczán családot irtott ki megtámaszaitól?

Hány őz csecsemő szemében csillog a gyász könnye nemzője után?

hány tehetséges disznó, borju, érdemes marha siratja édes véreit, rokonait?

hány hallgatag vizilakó rejti némán magába keservét marinirozott, érdemetlenül halálra garnirozott atyafiaiért?!!

Igen ugy van, ott hevertek garmadában a lég, föld és viz lakói, irgalom nélkül felnyársalva, ádázul megspékelve, eredeti alakjaitól megfosztva, a pezsgőző vendégek martalékául kitéve stb.

Ezen gyászkép láttára aztán — fejezhette volna már be elragadtatását a félhivatalos Napló, — Kemény Zsigó igy kiáltott fel: Óh! mért is nincs mostan énnékem két hasam!

Háza körül évről-évre boldog jólét lakozott!
Külsőképen a gazdaság jól ment, a föld jól termett,
Búza, árpa, sokasága tölte padlás és vermet. —
Egy hiba volt ez asszonyban: ha bár a pert szerette,
A maga fajtával perelt, inkább oda engedte
Javait az idegennek, ha ez szépen dicsérte . . .
Külső-belső gazdaságit, — ő ezzel is beérte. —
Mondják, hogy e két asszony közt egy kis atyafiság volt,
No! ha volt is, csak sógorság, az sem igaz csak koholt!
Ennek a fejébe osztán, ha el veszett valami:
Csak eltürte a menyecske, rá sem szokott szóllani.
Pedig fogyott évről-évre, külső belső gazdaság,
De csak maradt miből élni, nem volt hát még pusztaság.
Házacskáját tatarozta, oldalát vagy tetejét,
Nehezen ment, mert a szomszéd elhordta vaját, tejét!
Akadt mindig tanácsadó a menyecske fajából . .
Ki szivesen kiségité zürzavaros bajából.
A vén szatyor az ilyet már jó előre megkente,
Menyecskének szomoru volt lefekvése felkelte,
Évről évre ujabb furfang támasztatott ellene.
Tehenkéjét elcsaklizták, mielőtt meg ellene!
A vén szatyor gazdagodott, a kincsnek sokasága
Begyült hozzá, bár mellesleg volt,.. özön adóssága!
Hitelezők ha bántották, a szomszédba mutatott..
Ne neked is, amannak is, — nem látjátok) van ám ott!
Tojást, vajat, tejfelt, turót hogy ezt elne adhassa
S ha el ad is, csupán csak az ő kezén bocsáthassa,
Kicsinálta a vén szatyor boszorkányi fogással . .
Leköté a sógor-asszonyt, hogy soha senki mással
Szerződésre ne léphessen; a menyecske siratta,
Mikor külső gazdaságát az magára iratta. —
Mit tegyen már, mihez fogjon? hol vegyen már tanácsot?
Pusztul a ház, hivatni kell a kőmüvest az ácsot . . .
Ekkor jöve véletlen egy potrohos vén prókátor —
Ne sirj hugám! Ekképen szólt ne félj semmit, légy bátor.
A mit elcsalt, már nem tied, hadd azt nála örökre;
Tehetséged nincs már hozzá, nem állhatsz ki csürökre;
Osztán meg itt a harmadik szomszéd nagyon vicsorog,
Habár hézad tetején az eső le és becsorog;
Add meg magad gyász sorsodnak, imé itt van az irás
Elkészitém, — teird alá, majd meg szünik a sirás.
Mi kevesed meg maradt még, takargasd meg, gazdálkodj,
Majd meglátod a szomszéd is évról-évre alább hagy!
Azzal vette rá csufosan a szegény kis menyecskét:
A káposzta is megmarad, és jól tartjuk a kecskét!
A menyecske aláirta a sok szép igéretet,

Kecskeméti bombák.

Legközelebb a kecskeméti cassinó válogatott mákvirágainak esteli együtt létük alkalmával Belák Berczi tanácsbiró és pajtása csak ngy suttogva abban egyeztek meg, hogy holnap még vadászni mennek, mert már hólnap után a vadászati idény úgy is beszüntettetik.

Ezt Gáal Ferencz törvényszéki elnök fülhegygyel kisérvén, más nap reggel a hivatalos időre pontosan megjelent; Belák azonban nem compariált a tanács terembe.

Fél órai várakozás után a hivatalos szolga által Belák behivatik, s az elnök és Belák közt következő diskurszus fejlik ki:

Elnök: a hivatalos óra már ezelőtt jóval bekövetkezett, hol jár ön?

Belák: „kérem alásan vadászatra vóltam menendő 's e czélra töltényeimet készitettem."

Elnök: Hja barátom! ha ön jó vadász, lőjje meg azokat a vadakat, mellyek az ön asztalán hevernek, most pedig tessék dolgozni, majd meglátom, hogy délig hány bakot fog ön lőni."

Eltelvén a hivatalos óra, elnök jelenti, hogy az elintézés alatti ügyek tárgyalása, délután folytattatik.

Bogos Endre tanácsbiró megszólal, hogy ő délután 3 órára lakadalomba hivatalos s igy nem jelenhetik meg. Az elnök rögtön összegezi az indokokat, s a határozatot következőleg állapitja meg: Önnek délután 3 óráig hol létéhez semmi közöm, azonban délután 3 órakor kell, hogy itt találkozzunk."

Ezekből látszik, hogy Horváth Döme mily szorgalmas és érdemes emberek kinevezésére birta, Bittó minisztert, kiknek a múltban is leginkább semmit nem tevésből állott minden tevékenységök.

Éljen! a derék elnök habár jobboldali is. Éljen elnöki jogával továbbra is. És ha az ügy az ily féle emberek miatt hátra maradást szenvedne, csapassa el őket.

Bódor Sándor,
cassinói hivatalos szolga.

Czigány flegma.

Látva az úr, hogy czigány napszámosa ugyan csak horkol az almafa alatt, rá rival: Hát te semmire kellő! napszámra alszol?

Nem én, kéremalássan nagyságos urām, csak óraszámra, válaszol a more egykedvüen.

Ámde ezzel bús fejére még több al-baj méretett
Avagy nyer-e némi hasznot? nyer-e egyet vagy tizet?
Nem bizony, de mi övé volt évről-évre ráfizet!!

* *
*

Ferencz gazda! nem ismeri kend a bünös-vakmerőt,
Ki elcsalt a menyecskétől kincset, jogot és erőt?
Ki megirta a szerződést a menyecske részére . .
Mely bajból nemti ki, sőt ujba rekeszti be.
Nem sejti kend? nem sokára kitől kérdi egy nagy ur:
„Erkläret mir Graf Orindur diesen Zwiespalt der Natur.“

Vig Ferke.

Izenet és válasz.

Egy inast bizonyos urhoz küldvén gazdája, az ekképen tolmácsolá ura izenetét:

„Tisztəli a nagyságos ur a tekintetes urat, és azt kérdezteti, hogy itthon marad e holnap koránreggel, mert nagyon sürgős dolga van és okvetlenül eljő, ha valahogy el nem alszik “

Erre a tekintetes ur igy felelt: tisztelem az uradat mondd meg, hogy okvetetlenül itthon maradok, ha el alszom.

A különbség.

Látta a falusi polgártárs Pest egyik korcsmájában, hogy egyik szobában az asztalon semmi takaró, a másik szobában pedig minden asztal fel van teritve, kérdé tehát a mellette ülőtől, hogy miféle emberek azok, a kik ott a másik szobában ülnek s mi különbség van az itt és ott között? „Az a különbség, — válaszolá a kérdett, — hogy itt a hol mi ülünk rendesen fizetnek a kik pedig oda benn ülnek rendesen adósok maradnak,

---

A helység kalapácsa

Petőfitől.
Hősköltemény 4 énekben.
Negyedik ének.
(Folytatás és vége.)

Merre, Bagarja uram!
Test-épületének
Élő oszlopain,
Oh merre szalad kend
Gyors szaladással,
Mint a kugli-golyóbis?
Hát férfihoz illik
Megfutamodni a harczi veszélytől?
Lemondani a csatabajnak
Hősi jutalmáról,
A dicsőség tölgykoszorújáról?

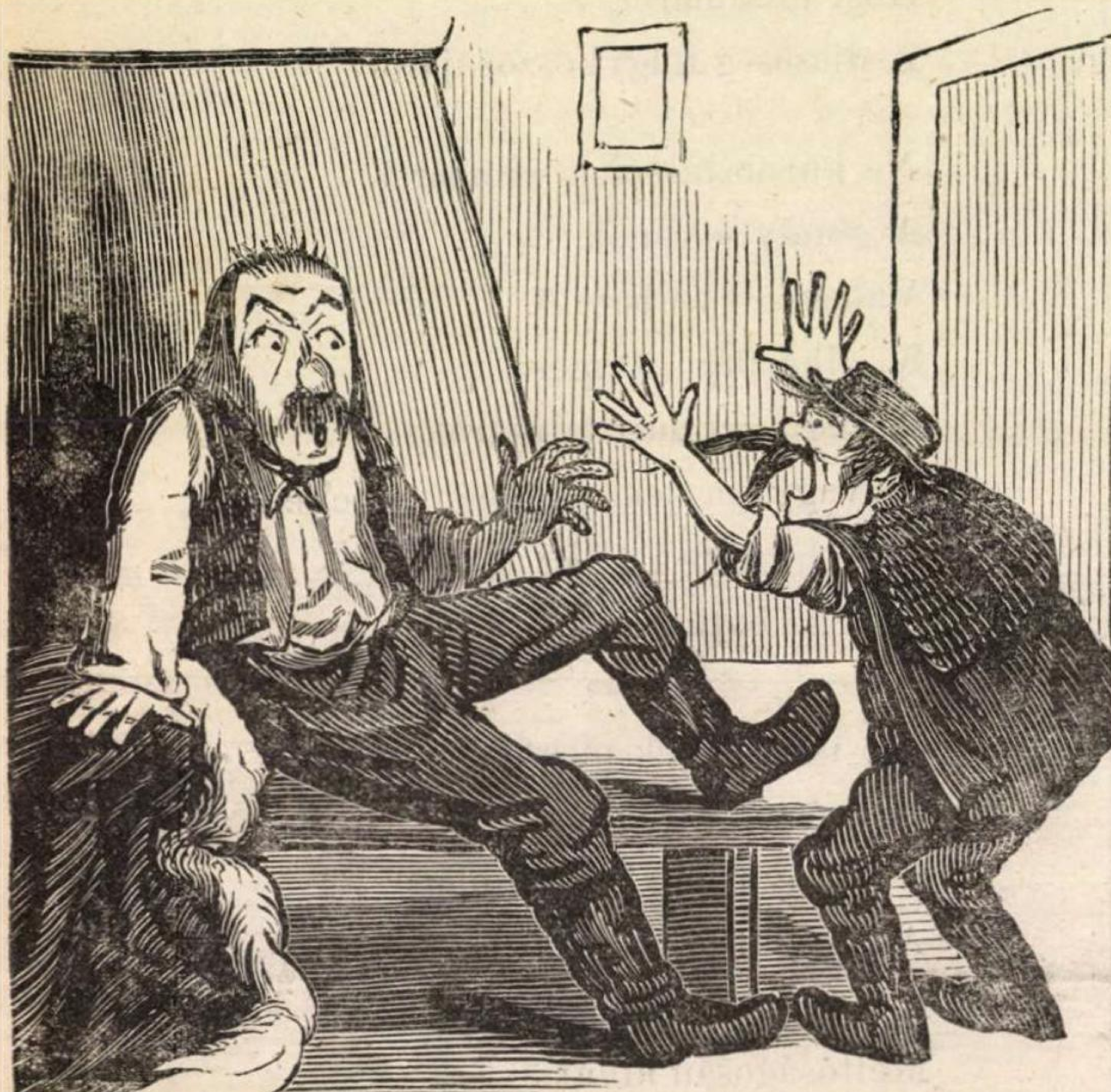
Ne kárhoztassuk a jámbort!
A gondviselésnek
Választott embere ő,
Ki elhárítani termett
A végpusztúlást falujáról.
Avvagy ha nem ekképen cselekednék,
Mért hiná őt a világ
A béke barátjának?

Ő e nevezetnek megfelelőleg
Intézé tette irányát,
S könnyü inakkal iramlott
Az öregbirói lakáshoz,
A melynek előtte
Méltóságosan állott
A kaloda.

Bagarja béke barátja,
Alva találta
A kevés szavu birót,
A bölcs aggastyánt.
Ottan feküvék ez
Testének egész hoszában
A pamlagon . . . .
Azaz a fapadon.
Párnáúl ködmöne szolgált,
Az öregebbik,
Mert az ujat kimélnie, kellett. —
Bagarja uram
Megdöfte az oldalbordáját,
Hogy az álom sűrü ködét
Szétoszlassa szeméről.
De korán sem volt ez
Oly könnyű munka, minőnek
Első látásra talán

Gondolja az ember.
Soká bajlodék véle Bagarja,
Míg fölnyilt az egyik szeme nagy-nehezen,
S lelki nyugottsággal kérdezte:

Mi baj?"
„Baj van, biró uram, és nagy baj!

Csak talpra, de gyorsan,
Ha azt nem akarja,
Hogy vége legyen helységünknek,
Vége örökre!
Kiütött a háboru, és dúl.
A szemérmetes Erzsók
Csapszéke lőn a csatatér.
Az egész falu népe
Egymást kaszabolja
Hogy nézni iszony.
Potyognak az emberek,
Mint a legyek őszi időben.
A föld a kifutott vértől
Olyan mint a vörös posztó.
Az enyészet gyászlobogója
Leng a szomorú csatatéren
Tápászkodjék föl, biró uram,
És menjünk szaporán!
Mert csak biró uram az,
Ki követ gördíteni képes
A rohanó romlásnak elébe."

Így végzé a csata festését,
A béke barátja, Bagarja.
A kevés szavu biró,
A bölcs aggastyán,
Fölnyitva szemének másodikát is,
E kérdést látá szükségesnek:
Hát menjünk?"
„Pedig tüstént!" volt a felelet.
„Nem bánom", szóla szokott nyugalommal
A bölcs aggastyán,
S miután uj ködmöne rajt' volt,
És botja kezében:
Utnak eredtek. —
Szomszéd volt a kevés szavu biróhoz
A hivatalában pontos kis-biró.
Beszóltanak ehhez az ablakon által,
És mondák: jőne velök
S szót fogadott a hivatalában
Pontos kis-biró,
Bár nem nagy örömmel,
Mert legszebb kedvtöltésében zavarák:
Épen feleséget verte.
Mikor a kántorlak elébe jutottak,
Az amazontermészetü Márta
Szomszédnéjával
Akkor végzette pörét.
Mely onnan eredt,
Hogy a rosz lelkü szomszédné
Egy tyúkját agyonütötte,
Mert ez mindig az ő csirkéi közé járt,
S elette elölök az árpát.

Képzelni lehet,
Hogy mekkora volt dühödése
Az amazontermészetü Mártának
Hallatlan kára miatt;
De azt már képzelni lehetlen,
Hogy mekkora lett dühödése,
A midőn a béke barátja
Tudtára adá férjének csinját.
Szólni akart,
De a szó elakadt gégéjén.
Szeme vérszinü lett
S arczúlata kék,
És reszkete minden tagja,
Valamint a kocsonnya.

Szétnézett vizsga tekintettel,
Mellette hevert egy seprő-nyél,
Azt fölragadá,
S bőszülve kiálta: „Utánam!“

A midőn a kevés szavu biró,
A béke barátja, Bagarja,
A hivatalában pontos kis-biró
S az amzontermészetü Márta
Elértenek a csata helyre:
Iszonyú vala a látvány látása,
A melyet láttak.
A harcz járta javában.
A béke barátja, Bagarja,
Nem füllentett, mikor azt mondá
A kevés szavú bírónak,
Hogy enyészet gyászlobogója
Leng a szomorú csatatéren.
Úgy volt egy betűig!
A kemencze — honnan
A kancsal hegedűs,
A félszemű czimbalmos
S a bőgő sánta huzója
Az ifjuságot tánczra vidítá
Hurjai bájos pengésével, —
A kemencze lezúzva
Ugy mered a levegőbe,
Mint valami sziklai vár,
A tatárjárásnak utána.
Tört asztalnak s tört poharaknak
Romjai lepték
A veráztatta szobát,
S a vérnek közepette
Búsongva tünődött
Egy leharapott fül.

Az amazontermészetü Márta
Hős elszántsággal törte magát át
A vivó tömegen,
Mignem férjére talált,
Ki egy szögletbe vonultan,
Kinjában most is nyögve, kuczorgott.

Oh Hamlet! mi volt ijedésed,
Mikoron megláttad atyád lelkét,
Ahhoz képest, a mint megijedt
A helybeli lágyszivü kántor
Feleségének látásán?
Egy fél-ép asztal alá bújt,
S kezeit könyörögve kinyujtá
Az amazontermészetü Mártához.
De ez nem könyörült.
Megfogta egyik lábszárát,
S kihúzta az asztal alól,

És addig döngette, a mig csak
A seprő-nyélben tartott.
Aztán ott ragadá meg haját,
A hol legjobban fáj,
És elhurczolta magával
Mint a zsidó a lóbőrt;
S ekkép vigasztalta: „Jerünk csak,
Itt a világ szeme láttán
Nem akarlak csuffá tenni . . . . de otthonn
Majd megkapod a magadét!“
S miután ura volt mindenha szavának
Az amazontermészetü Márta:
Hinni lehet, hogy most sem szegte meg azt.

Az alatt a kevés szavu biró,
A bölcs aggastyán,
Nem ékesszólásánál,
De tekintélyénél fogva
Lecsillapitá a harcznak fergetegét.
A véróntásnak ideje lejárt.
Meghunnyászkodtak a küzdők,
Mint a marakodó ebek,
A mikor gazdájok előjön,
S rájok bőgi: „Kimenj!"
A háboru közkatonái
Elsompolyodának.
A fondor lelkületű egyházfi
S a helység kalapácsa
Bírói parancsra előállt,
S mindkettő fölterjesztette ügyét.
A kevés szavu biró
A bölcs aggastyán
Megdorgálta keményen
A fondor lelkületű egyházfit —
S a helység kalapácsát,
Mint kezdőjét a csatának,
A hivatalában
Pontos kis-biró által
Kalodába csukatta.

Ott nyögi most fájdalmát hősünk
A kalodában,
S csak azzal vigasztalja magát
Hogy elleneit megverte vitézül,
S ha innen az isten megszabaditja,
Megkéri azonnal
A szemérmetes Erzsókot.

* * *

Te pedig, lantomnak húrja, pihenj!
Nagy volt a munka, s bevégzéd
Emberül e munkát.
Én is pihenek
Babéraimon,
Miket a hírnek mezején
Borzas főmre kaszáltam.

Mostan akár ma megássa
Gödrömet a sírásó
Bánom is én!
Azért én élni fogok,
Mig a világnak
Szappanbuboréka
Szét nem pattan.

Pislogni fog a hír mécse siromnak
Koszorús halmán,
Mint éjjel a macska szeme.
Eljő az irigység
Letépni babéraimat ...... de hiába!
Nem fogja elérni;
Magasan függendnek azok,
Mint Zöld Marczi.

S ha sötét zsákjába dugand
A feledés:
Fölhasogatja sötét zsákját
A halhatatlanságnak fényes borotvája.

Országházi czédulák.

I.

Simonyi Ernő urnak:

Mit izélsz te abba a „Szombati lapok"-ba, hogy Dunaföldvárra olyan járás birót neveztek ki, — ki baromi bánásmódjáért még most is vád alatt van? Ez az én munkám, mert tudnod kell, hogy ő is ama bivalyok közül való, kik, vagy melyek engem ide a képviselő házba segitettek!

Semmiczehi Ödönke.

II.

Irányi Dániel urnak:

Mi a menkünek ijesztgetitek a világot, hogy tí a balközéppel egyesültök? nem tudod, hogy a pécsi káptalan szentmiklósi szöllejében az öszön sok bor termett, s a főtisztelendő urak ismét készek ám 25 kocsmát uyittatni ellened.

A pécsi Szauter pap se boland ám, hogy leendő püspökségi reményeiről — mikor oly tömérdek eszközzel rendelkezik a képviselővé lehetéshez — a te szép szemeidért lemondjon.

Tehát ne ugrálj.

Deák Ferencz.

Az eladó 50 pálcza.

Volt egyszer Miskolczon egy igen csintalan huszár, — ugy hitták hogy V i t a.

Már az iskolában is sokszor mondá neki az ő jámbor tanitója, hogy hej! Vita! Vita! non erit vita, semper ita! De azért a fiun nem fogott ez a figyelmeztetés semmit.

Egyszer katona korában valami nevezetesebb kihágást követvén el, amugy sommás uton 50 botra itéltetett.

Vitát még ez a drákói kegyetlenség sem hozta zavarba.

E közben azonban beterelték őt az ugynevezett strófházba, hogy addig is mig neki a megszolgált katonai illeték hátulsó állapotjára rakatnék — ott megszánva bánva büneit, töredelmes lélekkel nyujtózhassék el azon a szürke paripán, a melyen soha sem szeretett ülni.

Vita azonban itt sem busult, hanem pipára gyujtott, kikönyökölt az ablakba, s eresztgette ki azokat a bodor füstöket, a melyektől még a dóngó légy is leszédült, ha ugy véletlenül annak a füstnek utjába esett.

E közben arra megy valami J o r d á n nevü izraelita, kit Vita igen jól ismerve, megszólitja őt.

— Hej! Jordán! — mondá neki — valami eladni való portékám volna, nem venné meg kend?

— Nu, mi? viszonzá a zsidó — miért ne? — mi lünne az Fita uram?

— Hát bizony az nem egyéb mint igen jó 50 darab nádpálcza.

— Nu, nem bánum, — hugy adja kend Fita?

— Hát nagyon olcsóért.

Tulajtonképpen, hát mi lesz az áru?

— Kendnek Jordán, mint régi jó ismerősömnek oda adom 10 forintért.

— Aduk érte Fita, üt furintot.

— Pogány a véred! — mondá mintegy megütődve Vita. — Látod hógy meg vagyok szorulva, azért alkuszol velem ilyen könnyen: — Hát adjon kend érte nyolcz forintot

Egy krajczárral sem tübbet. Itt az üt forint, — adja kend vagy nem?

— Jól van Jordán! ha már olyan istennélküli természeted van, hát vidd, — légy vele boldog.

Jordán kifizetvén ennélfogva az öt forintot Vitának, kérdé tőle hogy hol veheti át a pálczákat.

— A kapitány urnál — válaszolá Vita. —

Erre a jól utba igazitott zsidó, elmegy a kapitányhoz, — ott tiszteletteljesen tudtára adja neki, hogy ő Vitával ilyen meg ilyen alkura lépett, azért a vitéz kapitány ur szolgáltassa ki a Vita-féle 50 pálczát

— Nem bánja kend meg az alkut? kérdé Jordánt a kapitány,— mi alatt legott átértette a Vita huncfutságát.

— Nem bánum vitéz kapitány uram, válaszolá Jordán.

Erre a kapitány legott behivta az ott szolgálaton lévő káplárt, tudtára adá neki, hogy ez a jámbor izraelita megvette Vitának az ő 50 pálczáját, tehát vezessék ki az udvarra, s szolgáltassák ott ki neki a maga rendje és módja szerint.

A káplár erre a szegény Jordán zsidót rögtön kivezette az udvarra, aztán a legényekkel kivitetett oda egy ócska padot, arra lefektették szép egyenes vonalba az ő termetét, s ugy rá rakták Vita 50 pálczáját, hogy a szegény zsidó essk ugy nyögött bele.

Mikor felkelt a szegény Jordán, nagy kegyesen felemelvén szemeit az égre, fájdalmas hangon sóhajta:

— Nu hugy akaszsza fel kendet Fita a kassai huhér, nem gescheftülök én kenddel á tübbet!

Az uj biró dala.

Egyszer esik esztendőben karácson,
Egyszer él csak az ember a világon,
És ha egyszer él, valóban éljen is —
Ellőzze meg: nem bánja a nemesis!

Lám én szépen megelőztem ő kemét —
— Forgassa az ember jól a köpenyét,
Sima szájjal vedd a konczot, ha vetnek:
Farkcsóváló szelid kutyát szeretnek.

Felhasználtam practiee én e módot,
Fel is multam a ház őrző komondort.
Meg is nyertem jó gazdámtól dijamat —
Mig komondor úr rág csak kenyér hajat.

Jah' a világ szörnyen halad előre!
— Szépen készül a pókháló jövőre —
Elmaradni nem lehet az embernek:
És elvért fényesen megfizetnek.

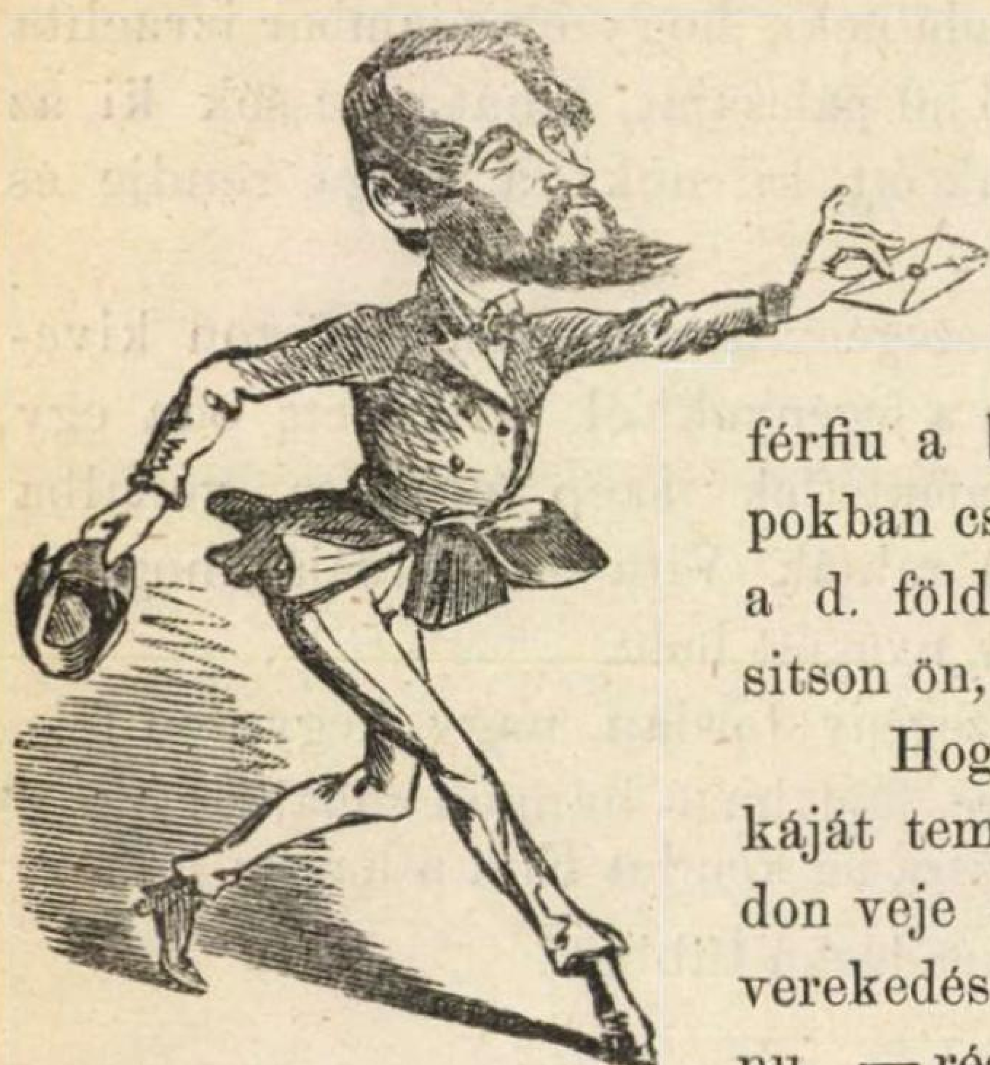
Egyszer esik esztendőben karácson.
Beh! jó világ! semmi dolgom — pipázom!
Igazságot könnyű tenni! elve csak:
Annak ég a tüze, a ki rája rak.

Jézus krisztus de okosat müveltél:
Hogy a bünös emberekhez lejöttél,
Emlék napod lett karácson, és nekem.
Soha, soha nem volt ilyen életem.

Aldja isten kedves, édes gazdámat;
Ah nyugalom! kiverem a pipámat.
Kopogtatnak . . . fontos ügyben. Ej no hát:
Elvégzi az öreg irnok . . adja át.

Piripotya varvantyú.

Zsiga pósta.

Mókusnak Dunaföldvárra: A csatkai remete életrajzát szivesen vettük, s ha a derék férfiu a bekövetkező böjti napokban csakugyan megjelennék a d. földvári kálvárián, tudósitson ön, közölni fogjuk.

Hogy páter Makutyi unokáját temette el, s hogy tulajdon veje mellett volt bizonyos verekedési ügyben törvényes tanu, — rég tudjuk s mint elavult dolgokat tehát nem közöljük, hanem a szent Szerafin zászlószentelést, ha elmésen leirja ön, bizonyosan adni fogjuk.

Az is régi dolog már, hogy Páter Makutyi azzal indokolta Dunaföldváron egy szolgabiró szükségességét „mert a nép tudatlan.“

Szent igaz, hogy az olyan predikátzióktól, mint a minőket ő atyasága szokott ez előtt tartani, még senkisem lett tudós társasági taggá; valamint az is igaz, hogy egy lelki atya szájából furán hangzik az a nyilatkozat, hogy népe tudatlan. Talán szolgabiróval akarta ő atyasága a tudományt belé veretni, miután az ő bölcs kathekhizátziói nem fognak rajta. Erre nézve csakugyan jó lett volna a mostani járásbiró Sz., miután e derék ur tanitási rendszere ismeretes.

Ezek mind régi dolgok frissebbeket kérünk.

Bongyornak Pécsre: No szerelmes szép ecsém! ha boldogságodra ez épen elegendő, hogy remegő kebellel sokáig ne várj a boldogság után, lásd mily hamar kidrukkoltattam borzasztó eszme szörnyeidet. Ne! gyönyörködj benne:

I. Borseprü Jankó vadpoetának:

Eget verő kádentziákat ira ő,
Bosszuját kitöltni máskép nem tudá . .
Ugy van, a szamár is ha megmérgesedik,
Torkaszakadtából kiáltja hogy „**iá.**“

II. Egy szép hölgynek:

Azt mondod te szép hölgy! azért
Nem prenumerálsz lapokra . .
Mivel azok nagyon drágák
S nem jut pénz ily dologra.
Látod édes szép hölgyecském!
Pirositó s hajporodnak
Fele árán, de sok lapot
Járathatnál te magadnak.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz. a.